

звѣрове или таласъми. Тя се вгледа внимателно наоколо си и ѝ се стори, че слуша тия звѣрове като вървятъ на близо и ясно различаваше таласъмитѣ, които се люлъеха между клоноветѣ на дърветата. Тогава тя смѣло пое отъ земята ведрото, страхътъ ѝ вдѣхна смѣлость. „Ехъ, каза тя, не мога ли пъкъ да ѝ кажа, че нѣма вода!“ И съ тѣзи думи тя тръгна да се върне въ селото. Ала не бѣ извървѣла и сто крачки, тя пакъ се спрѣ и почна изново да се чеше по главата.

Сега прѣдъ очитѣ си тя сѣкашъ гледа господарката си, страшна, намръщена, съ уста като на хиена, а съ очи блѣскави отъ ядъ. Дѣтето хвърли жаленъ погледъ назадъ и напредъ. Какво да прави? Кждѣ да върви? Въ селото образа на злата Тенардиерица, въ гората всички образи на звѣроветѣ и дяволитѣ. Тя се уплаши отъ Тенардиерица и хукна да тича къмъ извора. Сѣ тичешкомъ стигна гората, безъ да гледа нѣщо и безъ да слуша нищо. Тя спрѣ да тича само когато се заджха, но все пакъ бързо крачеше като замаяна. Хрумна ѝ на ума да плаче. Нощния трепетъ на гората я обзе цѣла. Тя за нищо вече не мислѣше и нищо не виждаше. Ужасната нощъ сграбчи това малко сжщество.

Кога стигна гората, тя имаше да върви още седемь-осемь минути пжтъ до извора. Козета знаеше пжтя, защото много пжти денемъ е идвала тука. Като не гледаше ни на лѣво, ни на дѣсно, отъ страхъ да не види нѣщо въ клонетѣ или изъ дракитѣ, тя стигна на извора.

Тоя изворъ бѣше твърдѣ простъ, естественъ трапъ, заобиколенъ съ тревулякъ и нѣколко камъни. Водата извираше и тихичко шумолѣше. Козета ни-